

λαχταρώ

λαχταρώ κ. **λαχταράω**, ρ. [<μσν. λακταρώ <λακτάρα>]. **1.** επιθυμώ, ποθώ έντονα κάποιον ή κάτι: «κανείς δεν μπορεί να καταλάβει πόσο λαχταρώ αυτή τη γυναίκα || πόσο λαχτάρησα να κάνω κι εγώ ένα ταξίδι!». (Λαϊκό τραγούδι: *δεν αγάπησα γυναίκα, δε λαχτάρησα κορμί, όσο αγαπώ εσένα κούκλα μου μελαχρινή // έτσι το θέλει η τύχη μου βάσανα να περνάω, όλοι γλεντούνε στη ζωή και εγώ τη λαχταράω*). **2.** φοβάμαι πάρα πολύ, τρομάζω: «λαχτάρησα, μόλις τον είδα να τραβάει μαχαίρι και να κινείται επιθετικά προς το μέρος μου || αμάν, ρε παιδάκι μου, με λαχτάρησες έτσι ξαφνικά που παρουσιάστηκες μπροστά μου!», εξού και το *Λάρσα Λάρσα σ' είδα και λαχτάρσα*, από το ότι κατά την περίοδο του καλοκαιριού στην περιοχή της Λάρισας κάνει αφόρητη ζέστη. (Λαϊκό τραγούδι: *κι αύριο μάγκα, αύριο στον κόσμο αυτό τον άγριο έβγα και κάν' τα γυάλα. Πες της εγώ σπατσάρισα με σένανε λαχτάρησα και τώρα πάω γι' άλλα*). **3.** συγκινούμαι έντονα: «να δεις πώς λαχτάρησα, καθώς έβλεπα μετά από τόσα χρόνια την αγαπημένη μου Θεσσαλονίκη!». **4.** (για ψάρια) σπαρταρώ ακόμη σε ημιζώντανη κατάσταση: «έχω μπαρμπούνια που λαχταράνε», δηλ. που είναι ολόφρεσκα·

- άλλος το 'χει και το κατουράει κι άλλος δεν το 'χει και το λαχταράει, βλ. λ. [άλλος](#)·

- λαχταρά η καρδιά μου ή η καρδιά μου λαχταρά, βλ. λ. [καρδιά](#)·

- λαχταρά η ψυχή μου ή η ψυχή μου λαχταρά, βλ. λ. [ψυχή](#)·

- λαχτάρησε η καρδιά μου, βλ. λ. [καρδιά](#)·

- ό,τι λαχταρά η καρδιά σου, βλ. λ. [καρδιά](#)·

- ό,τι λαχταρά η ψυχή σου, βλ. λ. [ψυχή](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας